

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **SAT SYSTEMS Ltd.**
se sídlem Krivaya Bukhta st. 2, Záporožie, Ukrajina
zastoupený advokátkou Mgr. Simonou Hejdovou
se sídlem Koliště 1965/13a, Brno

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a,

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **SAPRO s.r.o.**
IČO: 47972793
se sídlem Kanská 455, Třinec

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 8. 2018,
č.j. O-461261/D18026813/2018/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 16. 2. 2018 o zamítnutí návrhu žalobce na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 349124 v provedení

OPENBOX

(dále jen „napadená ochranná známka“), jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou. Návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou byl žalobcem podán podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) a k) téhož zákona s tím, že podáním přihlášky napadené ochranné známky naplnil vlastník vůči žalobci znaky chování nevěrného zástupce, popřípadě jednal v nedobré víře.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul obsah žalobcova rozkladu a vyjádření vlastníka k rozkladu a citoval relevantní právní úpravu. Poté konstatoval, že napadená ochranná známka s právem přednosti ode dne 4. 8. 2008 byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 21. 10. 2015 pro následující seznam výrobků a služeb řazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(9) satelitní přijímače, digitální a satelitní technika spadající do třídy 9;

(11) veškerá osvětlovací technika spadající do třídy 11, osvětlovací přístroje a zařízení, osvětlovací trubice, osvětlovací zařízení pro dopravní prostředky, osvětlovací zařízení pro vzdušné dopravní prostředky, žárovky, žárovky elektrické, zářivky pro osvětlení, signalizační světlo;

(35) prodej náhradních dílů pro satelitní přijímače, zprostředkování obchodu s výrobky uvedenými ve třídě 9, zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu a služeb k obchodním účelům týkající se výrobků ve třídě 9;

(37) servis, údržba a opravy přístrojů a zařízení uvedených ve třídě 9, včetně jejich příslušenství, montáž antén satelitních i televizních, servis satelitních přijímačů, montáž TV, rádií a satelitních programů, opravy, instalační služby, informace o opravách, instalace a opravy elektronických zařízení, instalování a opravy elektrických spotřebičů, montáž, údržba a opravy kancelářských strojů a zařízení, odrušování elektrických přístrojů, montáž, údržba a opravy počítačového vybavení, montáž, údržba a opravy strojů.

3. V rámci vypořádání rozkladových námitek, které se týkají posouzení důvodnosti návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že účelem tohoto ustanovení je chránit zájmy vlastníků ochranných známek před zneužitím obchodními partnery. S ohledem na rozkladové námítky navrhovatele (poznámka soudu: žalobce bude v dalším textu označován v souladu s terminologií užitou žalovaným ve správním řízení též jako „navrhovatel“ a osoba zúčastněná na řízení jako „vlastník“) bylo nejprve nutno ověřit správnost závěru Úřadu ve vztahu k aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

posléze to, zda skutečnost, že vlastník podal přihlášku napadené ochranné známky, naplňuje vůči navrhovateli znaky chování nevěrného zástupce. Orgán rozhodující o rozkladu odmítl jako nedůvodné tvrzení vlastníka o nedostatku aktivní legitimace navrhovatele k podání předmětného návrhu. Přisvědčil naopak závěru Úřadu, který aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu konstatoval, a to na základě vlastnického práva navrhovatele k prioritně starší ukrajinské ochranné známce č. 59421 ve znění „OPENBOX“. K tomu doplnil, že i namítaná ruská ochranná známka č. 319743 ve znění „OPENBOX“, jejímž je navrhovatel také vlastníkem, splňuje předpoklady k tomu, aby byl navrhovatel považován za aktivně legitimovaného k podání předmětného návrhu, neboť i Rusko je členským státem Pařížské unijní úmluvy a Světové obchodní organizace. Obě zmiňované ochranné známky jsou podobné s napadenou ochrannou známkou, přičemž i výrobky a služby, které chrání, jsou vesměs totožné s výrobky a službami chráněnými napadenou ochrannou známkou.

4. Aktivní legitimace k podání návrhu je však pouze jednou z nutných podmínek k jeho úspěšnosti. Další podmínkou je prokázání skutečnosti, zda vlastník podáním přihlášky napadené ochranné známky jednal jako nevěrný zástupce ve smyslu § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ. Důkazní břemeno v tomto případě leží na straně navrhovatele. Orgán rozhodující o rozkladu na tomto místě označil za nedůvodné rozkladové námitky navrhovatele, že Úřad předložené důkazy posoudil jednotlivě a izolovaně, nikoliv v jejich vzájemné souvislosti, přičemž nebral v úvahu ani rozdílnou důkazní sílu jednotlivých důkazů a k vyvrácení skutečnosti plynoucí z veřejné listiny mu stačilo pouhé prohlášení vlastníka. Orgán rozhodující o rozkladu je přesvědčen, že Úřad postupoval v hodnocení důkazů zcela v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, předložené důkazy hodnotil podle jejich povahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Hodnocením důkazů jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti se Úřad pečlivě zabýval na str. 40 - 50 rozhodnutí a orgán rozhodující o rozkladu neshledal v jeho postupu žádná, pro řízení významná, pochybení. Co se týče namítané svévole ohledně posuzování závěrů vyplývajících z veřejné listiny, již je protokol z jednání před Okresním soudem v Banské Bystrici sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24. 3. 2009 (důkaz č. 12), Úřad s ohledem na protichůdná tvrzení účastníků, zpochybnění obsahu tohoto protokolu v rámci jiného soudního řízení při jednání konaném dne 31. 1. 2017 před Okresním soudem v Banské Bystrici (doklad č. XLI) a další okolnosti případu vyhodnotil tento důkaz jako nedostatečný. Podle orgánu rozhodujícího o rozkladu Úřad postupoval správně, neboť jen řádně zohlednil zjištěný skutkový stav. Jeho závěry byly dále podpořeny i zjištěními orgánu rozhodujícího o rozkladu, které byly učiněny na základě nového doplňujícího důkazu předloženého vlastníkem společně s vyjádřením k rozkladu (rozsudek Okresního soudu v Banské Bystrici ve věci zn. sp. 10CbPv/5/2016-297 ze dne 17. 4. 2018). Pro dané řízení je stěžejním faktorem zjištění, v jakém poměru byl vlastník a navrhovatel v době podání přihlášky napadené ochranné známky, resp. v období tomuto kroku předcházejícím. Navrhovatel tvrdí, že vlastník byl jeho faktický zástupce, ačkoliv tento vztah nebyl nikterak smluvně ošetřen. Vlastník toto tvrzení vyvrací a naopak tvrdí, že nikdy nebyl zástupcem navrhovatele, ani s ním nebyl v žádném jiném podobném vztahu. Stěžejním důkazem navrhovatele pro jeho tvrzení je údajné prohlášení jednatele vlastníka Ing. L. P. (dále též jen „Ing. L. P.“), který měl coby svědek během jednání ve věci sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24. 3. 2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici uvést do protokolu, který je veřejnou listinou (důkaz č. 12), následující výpověď:

„Spoločnosť SAPRO s. r. o., Trinec, vystupuje jako obchodní zástupce SAT SYSTEMS Ukrajina, která vyrobila pro společnost WINIX Korea výrobek, kterým byl satelitní přijímač OPENBOX. V roce 2007 došlo také k zápisu ochranné známky.“ Vlastník tento důkaz odmítá a namítá, že soud výpověď jeho jednatele chybně zaprotokoloval. Na svou obranu předložil spolu s vyjádřením k rozkladu rozsudek Okresního soudu v Banské Bystrici vydaný dne 17. 4. 2018 v kauze sp. zn. 10CbPv/5/2016-297, který se týká žaloby na vlastníka a jeho sesterskou slovenskou společnost SUPERSAT, s. r. o., Čadca. Jako jeden ze tří žalobců zde vystupuje mj. navrhovatel. Žaloba však byla soudem zamítnuta. S ohledem na výše zmíněnou argumentaci navrhovatele považuje orgán rozhodující o rozkladu za relevantní pro účely tohoto řízení bod č. 23 zmiňovaného rozsudku, kde se mj. uvádí následující: „Za kľúčový dôkaz splnenia hypotézy § 19 ZOZ považuje právny zástupca žalobcov stanovisko konateľ a žalovaných prednesené na súdnom pojednávaní dňa 24.marca 2009 v konaní sp. zn. 62Cb/205/2008, na ktorom ako svedok vypovedal, že spoločnosť SAPRO vystupuje ako obchodný zástupca SAT SYSTEMS. V zápisnici vyhotovenej na pojednávaní je výpoveď Ing. L. P. zachytená nasledovne: „Spoločnosť SAPRO. s. r. o. Trinec vystupuje ako obchodný zástupca SAT SYSTEMS Ukrajina, ktorá vyrobila pre spoločnosť WINIX Kórea výrobok, ktorým bol satelitný prijímač OPENBOX.“ Hoci je pravda, že zápisnica o súdnom pojednávaní je verejnou listinou, vzhľadom na to, že ju spochybnil nielen samotný svedok Ing. L. P., ale aj T. H. (v tom konaní žalovaný), len ťažko ju možno akceptovať ako nepochybný priamy dôkaz vzťahu obchodného zastúpenia medzi žalovaným 1/ a žalobcom 2/. Už prvá veta samotnej zápisnice obsahuje zrejmu nesprávnosť v tom, že výrobky neboli vyrábané pre WINIX. (WINIX bol výrobcom), a preto nemožno vylúčiť, že celá veta je v zápisnici uvedená nesprávne. T. H. listom zo dňa 22. januára 2018 požiadal o opravu protokolácie a doplnenie svedeckej výpovede na pojednávaní v tomto konaní dňa 31. januára 2017 v tom zmysle, že bola nesprávne zapísaná jeho výpoveď a v zápisnici chýbajú údaje, ktoré uviedol Ing. L. P.“ Citovaná pasáž sama o sobě rozhodným způsobem oslabuje důkazní sílu navrhovatelem předloženého hlavního důkazu, neboť odhaluje, že okolnosti spojené s protokolací výpovědi jednatele vlastníka Ing. L. P. vyslechnutého dne 24. 3. 2009 coby svědka před Okresním soudem v Banské Bystrici jsou nejasné a sporné, a není tedy zřejmé, zda jednatel vlastníka vypovídal skutečně tak, jak je v protokolu uvedeno. Obsah zaprotokolované výpovědi není zpochybňován jen vlastníkem (resp. jeho jednatelem), ale rovněž jedním z účastníků výše uvedeného soudního řízení, panem T. H. Přestože protokol ze soudního řízení je veřejnou listinou ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu a je presumována jeho pravdivost, jeho obsahová správnost, resp. důvěryhodnost je v tomto případě závažně zpochybněna. Za takové situace orgán rozhodující o rozkladu nemůže přisvědčit závěrům, které navrhovatel z tohoto důkazu dovozuje, a akceptovat bez dalších hodnověrných důkazů tvrzení, že vlastníka byl v době podání přihlášky napadené ochranné známky či v předchozím období faktickým zástupcem navrhovatele. Orgán rozhodující o rozkladu k tomu doplnil, že ačkoliv byl citovaný rozsudek předložen vlastníkem až v průběhu odvolacího řízení, není tato skutečnost důvodem k jeho odmítnutí podle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť byl vynesena dne 17. 4. 2018, tedy až po vydání rozhodnutí Úřadu, a jedná se tedy o důkaz, který vlastníka nemohl uplatnit v řízení dříve.

5. Orgán rozhodující o rozkladu dále konstatoval, že postavení vlastníka coby zástupce navrhovatele není zřejmé ani z emailu ze dne 8. 2. 2016 (důkaz č. 15), jímž se vlastníka obrátil na společnost UAB Elbela (dále jen „UAB“), aby ji podle navrhovatelových slov nabídl partnerství namísto společnosti AB-COM s.r.o. (dále jen „AB-COM“) při distribuci

výrobků OPENBOX. Z předmětného emailu nikterak nevyplývá, že by vlastník považoval společnost UAB za generálního obchodního zástupce navrhovatele pro Evropu, jak tvrdí navrhovatel. V tomto emailu vlastník prezentuje sám sebe jako toho, kdo založil a upevnil pozici označení OPENBOX v České a Slovenské republice, a výslovně uvádí, že to nebyl navrhovatel, ani AB-COM (*...you know history who established Openbox in Czech and Slovakia it was Sapro, no you, no Sat Systems no ABCOM...*). Přes jazykovou jednoduchost z této emailové zprávy jasně vyplývá určité poselství - varování před zahájením vzájemné obchodní války mezi vlastníkem a společností UAB, avšak zároveň je zde učiněna nabídka smíru a ponechán prostor pro dohodu a následnou vzájemnou spolupráci obou podnikatelských subjektů. Obsažené skutečnosti ale žádným způsobem nesvědčí pro závěr, že by vlastník vystupoval jako faktický zástupce navrhovatele. Naopak, formulace textu dává tušit, že si je jist svou pozicí na trhu a vystupuje velice sebevědomě jako zcela nezávislý obchodní subjekt, který hledá smírné řešení konfliktní situace. Z uvedeného dle orgánu rozhodujícího o rozkladu plyne, že námitky navrhovatele podporující tvrzení o faktickém zastupování navrhovatele vlastníkem nejsou opodstatněné. Ačkoliv je zřejmé, že obchodní vztahy mohou mít v praxi řadu různých podob a pro návrhové řízení není rozhodné, zda mezi účastníky řízení existovala smluvní úprava jejich vztahů, je nutné zdůraznit, že z předložených důkazů nelze dovodit, že by navrhovatel a vlastník mezi sebou měli přímý obchodní vztah. Tento závěr koresponduje s tvrzeními vlastníka a sám navrhovatel připouští, že mezi ním a vlastníkem byl jen vztah nepřímý, realizovaný prostřednictvím společnosti SPYRO ELECTRONICS (dále jen „SPYRO“). Je tedy otázkou, zda je možno vůbec hovořit o jejich vzájemném obchodním vztahu, když dle předložených důkazů a tvrzení účastníků samotných byli v určitém styku výhradně přes prostředníky, ať již společnost SPYRO, UAB či jiné subjekty. Na tomto místě orgán rozhodující o rozkladu považoval za vhodné citovat pasáž z rozhodnutí Úřadu (str. 47), která podle něj přílehavě vystihuje faktický stav ohledně důkazní situace navrhovatele: *„(...) i kdyby vlastník napadené ochranné známky, který byl z titulu této distribuční smlouvy zástupcem společnosti SPYRO, tuto smlouvu porušil, jedinou osobou, která by se mohla dovolávat tohoto porušení, by byla společnost SPYRO, nikoliv však navrhovatel. S ohledem na nedostatek důvěryhodných důkazů, které by svědčily pro závěry navrhovatele, proto není možné dospět k závěru, že vlastník vystupoval ve vztahu k navrhovateli jako jeho faktický zástupce.*

6. Ačkoliv tedy navrhovateli svědčí aktivní legitimace k podání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ, nepodařilo se mu hodnověrně prokázat, že vlastník byl vůči němu v postavení jeho faktického zástupce, zprostředkovatele, obstaravatele či jiné osoby pověřené hájit jeho hospodářské zájmy. S poukazem na toto zjištění nemůže být navrhovatel s návrhem úspěšný. Podle orgánu rozhodujícího o rozkladu by proto bylo nadbytečné a zároveň v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení pokračovat v přezkumu rozhodnutí Úřadu, resp. jeho části týkající se zmiňovaného návrhu, v rozsahu dalších rozkladových námitek. Situace ohledně označení „OPENBOX“ před zápisem vlastníka do ukrajinského rejstříku obchodních společností, bližší analýza vztahů vlastníka a navrhovatele se společnostmi SPYRO, AB-COM či UAB anebo poměr navrhovatele k označení „OPENBOX“ mimo území Ukrajiny a Ruska, to všechno jsou faktory, které by bez hmatatelného důkazu o faktickém zastupování navrhovatele vlastníkem nebyly s to ovlivnit výsledek tohoto řízení. Na základě uvedených zjištění se orgán rozhodující o rozkladu ztotožnil se závěry Úřadu a konstatoval, že návrh na prohlášení napadené

ochranné známky za neplatnou podaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ je nutno zamítnout jako nedůvodný.

7. V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se orgán rozhodující o rozkladu zabýval vypořádáním rozkladových námitek, které se týkají posouzení důvodnosti návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ. Uvedl, že navrhovatel je povinen prokázat, že přihlašovatel napadené ochranné známky nepodal její přihlášku v dobré víře, a doložit, jakým způsobem byl dotčen ve svých právech. Absenci dobré víry, resp. zlou víru lze charakterizovat jako nepoctivý úmysl na straně přihlašovatele, který jedná určitým způsobem, přestože si je vědom neetičnosti nebo neopodstatněnosti svého jednání nebo by si toho s ohledem na okolnosti být vědom měl. Pro účely posouzení dobré víry ve známkovém právu je zejména bráno na zřetel, zda osoba, která podala přihlášku ochranné známky, věděla o právu jiné osoby na shodné nebo podobné označení nebo mohla být logicky znalá takového práva v době podání této přihlášky. Rovněž je třeba posoudit, zda je užívání napadené ochranné známky v rozporu s dobrými mravy a etickými zásadami praktikovanými v obchodních vztazích nebo poškozuje zvláštní charakter nebo pověst označení navrhovatele, resp. že by k těmto skutečnostem mohlo docházet. Je pravděpodobné, že o pohnutkách přihlašovatele (zlé víře) v době podání přihlášky ochranné známky, většinou nelze předložit přímé důkazy, lze však na ně, resp. na nedostatek dobré víry, usuzovat z okolností vyplývajících z předložených dokladů, jež jsou podkladem pro závěr Úřadu o nedostatku dobré víry. Ten musí být založen na logické úvaze vycházející z posouzení argumentů obou stran, jimi předložených důkazů, ostatních skutkových okolností a na správné kombinaci těchto skutečností. Proto Úřad v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008-195 zjišťuje, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci práva navrhovatele před podáním přihlášky napadené ochranné známky, zda podáním přihlášky napadené ochranné známky došlo k poškození navrhovatele a zda případně neexistuje důvod, který by jednání osoby, která podala přihlášku ochranné známky, ospravedlnil.
8. Orgán rozhodující o rozkladu následně konstatoval, že navrhovatel nevznesl žádné konkrétní výhrady proti posouzení toho, jak se Úřad vypořádal s hodnocením oprávněnosti návrhu podaného podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ. De facto pouze zopakoval tvrzení přednesená v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. S ohledem na skutečnost, že navrhovatel neuvedl, z jakých důvodů považuje rozhodnutí Úřadu v tomto směru za nesprávné, je možné na tuto část rozkladu reagovat pouze v obecné rovině. K tvrzení navrhovatele, že vlastníkově muselo být zřejmé, že právo k označení OPENBOX uplatil navrhovatel na území České republiky již 9. 8. 2006, když si podal přihlášku evropské ochranné známky č. 5248786 ve stejném znění, a musel vědět rovněž o existenci jeho starších ochranných známek zapsaných na Ukrajině a v Rusku, orgán rozhodující o rozkladu citoval následující odůvodnění rozhodnutí Úřadu ze str. 53: „Z předložených dokladů proto nevyplyvá, že by vlastník měl v době podání přihlášky napadené ochranné známky důvod označení „OPENBOX“ spojit právě s navrhovatelem, se kterým nebyl v žádném obchodním styku a který na území ČR a SR nepůsobil, a nemusela mu být rovněž známa existence ochranných známek „OPENBOX“ navrhovatele. Před datem podání přihlášky napadené ochranné známky společnost SAPRO, s. r. o. již v r. 2004 odebírala výrobky OPENBOX buď od společnosti SPYRO, se kterou byla od r. 2005 ve smluvním vztahu a od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kteří údajně získala souhlas k zápisu napadené ochranné známky, anebo přímo od výrobce těchto výrobků, korejské společnosti WINIX, od které je rovněž nakupovala (a jejichž výrobu u ní zadávala) i společnost SPYRO. Na základě předložených dokladů tedy nelze konstatovat povědomost vlastníka (tehdy v pozici přihlašovatele) o spojení tohoto označení právě s navrhovatelem. V předmětném řízení tudíž nebyly předloženy žádné důkazy nesporně svědčící ve prospěch závěru, že by si přihlašovatel napadené ochranné známky musel být vědom toho, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo způsobitelné zasáhnout do práv navrhovatele.“

S touto argumentací správního orgánu prvního stupně se orgán rozhodující o rozkladu plně ztotožnil. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí Úřadu je řádné, srozumitelné a přesvědčivé a neshledal v souvislosti s ním žádné formální či jiné pochybení, které by mohlo zapříčinit jeho nesoulad s právními předpisy. Nad jeho rámec pak uvedl, že přihláška evropské ochranné známky navrhovatele č. 5248786 ve znění „OPENBOX“ podaná dne 9. 8. 2006 byla dne 25. 6. 2008 vzata zpět. Priorita napadené ochranné známky je přitom k datu 4. 8. 2008, tedy až po zpětvzetí přihlášky navrhovatele. Je tedy zřejmé, že i kdyby vlastník napadené ochranné známky věděl o snahách navrhovatele získat známkoprávní ochranu k označení ve znění „OPENBOX“ v rámci EU, jak tvrdí navrhovatel s odkazem na rešerši provedenou pro vlastníka počátkem roku 2007, zpětvzetí předmětné přihlášky by si mohl vykládat jako ustoupení navrhovatele od tohoto záměru. Podání přihlášky napadené ochranné známky by tedy ani v tomto případě nemohlo být považováno za jednání v nedobré víře, neboť sám navrhovatel se dobrovolně rozhodl dále neusilovat o známkoprávní ochranu označení „OPENBOX“, čímž vážně zpochybnil existenci svých údajných práv k tomuto označení v rámci EU, tedy i v České republice. Nadto orgán rozhodující o rozkladu doplnil, že i kdyby byla v době podání přihlášky napadené ochranné známky s označením „OPENBOX“ v České republice spojována španělská společnost GRUPO OPEN CONSULTORIA Y DESAROLLO, S. L., (dále jen „GRUPO OPEN“), jak uvádí navrhovatel, tato skutečnost není pro toto řízení relevantní, neboť uvedená společnost není účastníkem tohoto řízení.

9. K poznámce navrhovatele, že pouhých 7 měsíců po podání přihlášky napadené ochranné známky její vlastník výslovně prohlásil, že vystupuje jako obchodní zástupce navrhovatele, a musel tak vědět o existenci starších práv navrhovatele k označení „OPENBOX“, odkázal orgán rozhodující o rozkladu na závěry správního orgánu prvního stupně v jeho rozhodnutí (str. 48-49) a rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí v části věnované návrhu podanému podle § 32 odst. 1 písm. f) ZOZ, kde byla situace ohledně zmiňovaného prohlášení vlastníka podrobně analyzována. K tvrzení navrhovatele, že zápisem napadené ochranné známky vznikla vlastníkově neoprávněná výhoda, kterou získal na jeho úkor, přičemž na základě žádosti vlastníka Celní úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 7. 9. 2016 pod č. j. 55059/2016-550000-05 rozhodnutí o přijetí opatření na vnitrostátním trhu ve smyslu § 8 zákona č. 355/2014 Sb., které umožňuje zadržet na území České republiky zboží porušující práva k napadené ochranné známce, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že Úřad presumuje dobrou víru přihlašovatele v době podání přihlášky ochranné známky, pokud se v řízení neprokáže opak. Důkazní břemeno v tomto případě leží na navrhovateli. S ohledem na dosavadní průběh tohoto řízení orgán rozhodující o rozkladu neshledal, že by se navrhovateli podařilo hodnověrně prokázat nedobrou víru vlastníka v době podání přihlášky napadené ochranné známky. Kroky vlastníka směřující k ochraně doposud zapsané napadené ochranné známky nepřísluší Úřadu nikterak komentovat, neboť je-li známkoprávní ochrana jeho označení doposud účinná, je hájení jeho postavení na trhu ze

strany vlastníka nezadatelným právem, byť tato aktivita může být v rozporu s ekonomickými a jinými zájmy navrhovatele. Orgán rozhodující o rozkladu dále poznamenal, že tvrzení navrhovatele o jeho „neoddělitelném sepjetí“ s označením „OPENBOX“ v České republice se mu v průběhu řízení nepodařilo řádně prokázat, neboť vlastník na základě předložených důkazů doložil, že užíval označení „OPENBOX“ v České republice dříve, nežli navrhovatel vůbec získal na Ukrajině právní subjektivitu (26. 4. 2005). Kromě toho bylo označení „OPENBOX“ užíváno i jinými subjekty (SPYRO, AB-COM nebo UAB). Při zohlednění průběhu řízení pak ani tvrzení navrhovatele, že vlastník si byl vědom toho, že není osobou oprávněnou k podání přihlášky napadené ochranné známky, nemůže obstát, a to z výše popsaných důvodů. Orgán rozhodující o rozkladu uzavřel, že i v případě návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ se plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Navrhovateli se nepodařilo důvěryhodnými důkazy prokázat, že by vlastník nepodal přihlášku napadené ochranné známky v dobré víře, a proto bylo nutno i tento návrh zamítnout jako nedůvodný.

10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení namítl, že důkazy, které byly účastníky v průběhu řízení předloženy a jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) posuzoval toliko jednotlivě a izolovaně a nikoli také v jejich vzájemné souvislosti, přičemž postupoval v rozporu se zákonem, pokud jde o zohlednění skutečností vyplývajících z veřejné listiny v rámci dokazování ve správním řízení. V důsledku chybného postupu při hodnocení důkazů pak dospěl k neúplným a nesprávným skutkovým závěrům, které se negativně promítly do právního posouzení věci a ve svém důsledku vedly k vydání věcně nesprávného, a tedy nezákonného rozhodnutí.
11. Žalobce některé z jím tvrzených skutečností prokazoval za použití nepřímých důkazů, avšak tato skutečnost sama o sobě nemůže vést žalovaného k závěru, že tyto skutečnosti nebyly v řízení prokázány. Zatímco souvislost mezi přímým důkazem a dokazovanou skutečností je zřejmá, musí být souvislost mezi nepřímým důkazem a skutečností, která je předmětem dokazování, teprve zjišťována, přičemž míra této souvislosti bývá u jednotlivých nepřímých důkazů odlišná. Proto každý nepřímý důkaz hodnocený odděleně (bez souvislosti s dalšími důkazy) umožňuje více výkladů o svém významu; význam tohoto důkazu je určen především jeho místem v řadě ostatních (jiných) nepřímých důkazů, vztahem k těmto dalším důkazům a jeho souladností s nimi. O to více je proto třeba, aby byl každý důkaz posuzován a hodnocen nejen jednotlivě, nýbrž aby všechny důkazy byly posouzeny a vyhodnoceny v jejich vzájemné souvislosti a bylo přihlíženo k tomu, co v řízení vyšlo najevo. Žalobce po celou dobu řízení tvrdil, že vztah mezi ním a vlastníkem byl sice nepřímý, realizovaný prostřednictvím společnosti SPYRO (důkaz č. 11), která vlastníku výrobky nesoucí označení OPENBOX dodávala, avšak sám vlastník si byl již v době podání přihlášky ochranné známky vědom, že na území České republiky i Slovenské republiky vystupuje v pozici obchodního zástupce žalobce jako osoby, které práva k označení OPENBOX náleží. Při absenci písemné smlouvy mezi žalobcem a vlastníkem žalobce předložil k prokázání existence jejich vzájemného vztahu přímý důkaz, kterým je výslovné prohlášení jednatele vlastníka Ing. L. P. o tom, že vlastník je obchodním zástupcem žalobce, zachycené na veřejné listině, a označil také řadu dalších nepřímých důkazů. Co se týče zmíněného prohlášení jednatele vlastníka o tom, že vlastník

je obchodním zástupcem žalobce, je zachyceno v zápisu (protokolu) z jednání Okresního soudu v Banské Bystrici ze dne 24. 3. 2009 č.j. 64Cb 205/200849 ve věci navrhovatele (žalobce) D. Z. - A.V.S., Gelnica proti odpůrci (žalovanému) T. H. - CDC Březno, Březno, o zdržení se nekalosoutěžního jednání. Žalobce je přesvědčen, že jde o jednoznačný a přesvědčivý důkaz, který nelze zpochybnit pouhým protichůdným tvrzením vlastníka a třetí osoby mající s vlastníkem shodné zájmy. Žalovaný při hodnocení tohoto důkazu dle mínění žalobce nekriticky převzal argumentaci Okresního soudu v Banské Bystrici, který v odůvodnění nepravomocného rozsudku ze dne 17.4.2018, č. j. 10CbPv/5/2016-297 ve sporu mezi žalobci AB-COM, SAT SYSTEMS Ltd., a UAB proti žalovaným SAPRO, s.r.o., a SUPERSAT, s.r.o. uvedl, že výpověď jednatele vlastníka obsahuje zřejmou nesprávnost v tom, že výrobky OPENBOX nebyly vyráběny pro WINIX, ale naopak WINIX byl jejich výrobcem, a dále že T. H. požádal dne 22. 1. 2018 o opravu protokolace s tím, že byla nesprávně zapsána jeho výpověď a v zápise chybí údaje uvedené L. P., přičemž v důsledku toho je správnost protokolace výpovědi svědka (jednatele vlastníka) jako celek zpochybněna (není zřejmé, zda svědek řekl to, co je uvedeno v zápise), což rozhodným způsobem oslabuje důkazní sílu předloženého zápisu z jednání, byť se jedná o veřejnou listinu. Žalobce k tomu nejprve předeslal, že jak žalovaný, tak i Okresní soud v Banské Bystrici neměli pochybnost o tom, že předmětný zápis (protokol) z jednání ze dne 24. 3. 2009 je veřejnou listinou. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Soudní praxe ve vztahu ke skutečnostem obsaženým v protokolu o jednání formulovala závěr, že protokol o jednání, obsahuje-li zákonem stanovené náležitosti (§ 40 o. s. ř.), je veřejnou listinou podle § 134 o. s. ř. To znamená, že účastník, jenž tvrdí opak oproti údajům v protokolu uvedeným, je povinen svá tvrzení prokázat; spočívá na něm důkazní břemeno. Žalovaný tedy postupoval při hodnocení důkazů nezákonně, když jednoznačné a výslovné tvrzení jednatele vlastníka o tom, že vlastník vystupuje jako obchodní zástupce žalobce, které je obsaženo ve veřejné listině (zápise z jednání), nepovažoval za důkaz prokazující tvrzení žalobce o vztahu mezi ním a vlastníkem, aniž by vlastník prokázal v řízení opak. Svůj závěr žalovaný opřel o pouhou spekulaci, že pokud je v zápise z jednání výpověď jednatele vlastníka zachycena se zřejmou chybou (v jiné souvislosti), má to za následek zpochybnění správnosti záznamu celé jeho výpovědi, včetně výše uvedeného tvrzení o vztahu mezi žalobcem a vlastníkem. Žalobce je naopak přesvědčen, že pouhá pochybnost o správnosti obsahu veřejné listiny (postavená na tom, že jedna chyba obsažená ve veřejné listině zpochybňuje veškeré skutečnosti v něm uvedené, a neuplatní se proto její zákonem predikovaná správnost a pravdivost) k prokázání opaku nepostačuje.

12. Žalobce namítl, že žalovaný v této souvislosti vůbec nezohlednil další významné skutečnosti, a sice že:

- jednatel vlastníka v průběhu správního řízení (v rámci vyjádření vlastníka) nejprve tvrdil, že si s ohledem na časový odstup obsah své výpovědi již nepamatuje a teprve následně své tvrzení změnil tak, že ze strany soudu byla jeho výpověď nesprávně protokolována;
- jednatel vlastníka vypovídal jako svědek pod trestněprávní sankcí krivé výpovědi;
- odpůrce T. H. je dlouholetý obchodní partner vlastníka na Slovensku, který podal v roce 2009 přihlášku ochranné známky „OPENBOX“ na Slovensku (číslo ochranné známky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

238021) a tuto ochrannou známku po jejím zápisu (4.11.2014) převedl v roce 2015 na vlastníka;

- výslech jednatele vlastníka navrhl odpůrce;
- u jednání soudu přítomný odpůrce a jeho zástupce uplatňovali námitky proti protokolaci, avšak nesprávnost protokolace výpovědi jednatele vlastníka o vztahu vlastníka k žalobci nenamítli a ani jednatel vlastníka jako svědek správnost protokolace nerozporoval;
- odpůrce a jeho zástupce před Okresním soudem v Banské Bystrici dne 24.3.2009 podle protokolu z jednání uvedli: „*Je pravda, že navrhovatel (D. Z.) podal návrh na zápis ochranné známky, avšak tato je blokována komunitární přihláškou našeho ukrajinského dodavatele a dalšího španělského subjektu,*“ a zároveň založili do spisu přihlášku mezinárodní ochranné známky podanou společností SAT SYSTEMS Ltd. Ukrajina, přičemž jde o společnost, která distribuuje originální výrobky korejské společnosti WINIX do celého prostoru Evropy a Asie.

Žalovaný však za těchto okolností nepovažoval za relevantní jednoznačné a bezprostřední vyjádření jednatele vlastníka učiněné v rámci jeho svědecké výpovědi a naopak akcentoval to, že vlastník a T. H. začali po osmi letech namítat nesprávnost protokolace, aniž by se pozastavil nad tím, že jde o osoby, kterým je toto zpochybnění výrazně ku prospěchu. Při hodnocení důkazů tudíž postupoval nezákonně, jestliže evidentně nerozlišoval mezi odlišnou důkazní silou veřejné a soukromé listiny a skutečnosti obsažené ve veřejné listině nepovažoval za prokázané, aniž by vlastník v řízení prokázal opak.

13. Nesprávná zjištění učinil žalovaný také z předloženého emailu vlastníka ze dne 8. 2. 2016 (důkaz č. 15), kterým se vlastník obrátil na společnost UAB a nabídl jí partnerství namísto společnosti AB-COM při distribuci výrobků OPENBOX. Dle žalovaného vlastník především prezentoval sám sebe jako toho, kdo založil a upevnil označení OPENBOX v České a Slovenské republice. Žalobce nepopírá, že vlastník v tomto emailu poukazuje na své zásluhy ve vztahu k označení OPENBOX, avšak současně připomíná, že pokud by si vlastník nebyl vědom postavení společnosti UAB jako generálního obchodního zástupce žalobce pro Evropu (viz smlouva o spolupráci ze dne 7. 2. 2006 - důkaz č. 10), neměl by žádný důvod, aby jí své partnerství při distribuci satelitních přijímačů značky OPENBOX na území České republiky a Slovenské republiky vůbec nabízel.

14. Žalobce dále namítl, že pokud bylo zpochybňováno jeho vlastnické právo k označení OPENBOX mimo Ukrajinu a Rusko, kde má či měl registrované ochranné známky, s tím, že toto právo svědčí společnosti SPYRO (s odkazem na prohlášení V. K. ze dne 24. 1. 2017 - důkaz č. III.), pak je třeba přihlédnout k těmto skutečnostem, jež vyšly v průběhu řízení najevo:

- V. K. tvrdil, že označení OPENBOX náleží společnosti SPYRO, která ho poprvé použila v roce 2003, avšak z dalšího jednání této společnosti nevyplývá, že by s tímto označením jako jeho vlastník nakládala a práva k němu chránila, neboť se nikdy nepokusila chránit si označení OPENBOX jako ochrannou známku, v roce 2009 přestala toto označení užívat (ukončila distribuci satelitních přijímačů značky OPENBOX) a v roce 2012 zanikla bez toho, aby svá údajná práva k předmětnému označení jakkoliv vypořádala či jinak realizovala;

- žalobce zajistil známkoprávní ochranu označení OPENBOX na Ukrajině a v Rusku (důkaz č. 4 a 5);
- žalobce podal dne 9. 8. 2016 přihlášku komunitární ochranné známky „OPENBOX“ č. 5248786, kterou však vzal zpět po podání námitek španělskou společností GRUPO OPEN (majitele starší komunitární známky „OPERNBOX“, a to dne 25. 6. 2008 (důkaz č. 6 a napadené rozhodnutí str. 20 a 21);
- žalobce smlouvou o spolupráci ze dne 7. 2. 2006 poskytl exkluzivní užívací práva k označení OPENBOX společnosti UAB, která následně dne 27. 8. 2009 se souhlasem žalobce podala přihlášku evropské ochranné známky „OPENBOX“, číslo přihlášky 8513798 (důkaz č. 15 a výpis z databáze ÚPV).

15. Z uvedených důkazů a z nich plynoucích skutečností dle přesvědčení žalobce vyplývá, že vlastníkem označení OPENBOX byl on a nikoliv společnost SPYRO, a jako takový měl kontrolu nad distribucí výrobků nesoucích toto označení. Žalobce nepopírá, že se na distribuci těchto výrobků do roku 2009 výrazně podílela společnost SPYRO a následně společnost UAB, které vstupovaly do přímých obchodních vztahů jak s výrobcí, tak i prodejci (přímo od nich zboží nakupovali a dále ho prodávali). Právo těchto společností užívat označení OPENBOX však bylo vždy odvozeno od primárního práva žalobce. V. K. sice tvrdil, že žalobce byl pouze jediným partnerem společnosti SPYRO pro Ukrajinu, Rusko a Litvu, avšak jde o tvrzení zjevně nepravdivé, neboť v takovém případě by se distribuce výrobků OPENBOX v roce 2009, kdy se na ní přestala společnost SPYRO podílet, zastavila, k čemuž evidentně nedošlo.
16. Žalobce je tedy přesvědčen, že v řízení před Úřadem prokázal, že je vlastníkem označení OPENBOX, přičemž vlastní napadené ochranné známky byl jeho obchodním zástupcem pro Českou a Slovenskou republiku, který si byl tohoto svého postavení v rámci distribuce výrobků značky OPENBOX vědom a sám sebe za obchodního zástupce žalobce majícího povinnost hájit jeho zájmy označoval. Vlastník byl fakticky zástupcem žalobce, ačkoli tento vztah nebyl přímo smluvně upraven a měl uzavřenou distribuční smlouvu se společností SPYRO, nicméně sám sebe za obchodního zástupce navrhovatele v České republice považoval. Žalobce popírá, že by vlastníku výslovně či konkludentně udělil souhlas k podání přihlášky napadené ochranné známky. O neexistenci souhlasu žalobce s registrací napadené ochranné známky a o tom, že nebyl o podání její přihlášky ani dodatečně informován, nejlépe svědčí skutečnost, že se sám v roce 2006 a prostřednictvím UAB v roce 2009 pokoušel registrovat evropskou ochrannou známku OPENBOX, jež by měla účinky i na území České republiky. Vlastník podání přihlášky ochranné známky bez souhlasu žalobce nikdy nezduvodnil, žalobce o podání přihlášky napadené ochranné známky a její následné registraci ani dodatečně neinformoval a tento se o ní dozvěděl až poté, kdy vlastní začal práva z ní plynoucí ve svůj prospěch vykonávat. Argumentace vlastníka o tom, že za osobu oprávněnou k nakládání s označením OPENBOX považoval společnost SPYRO, je bez významu, protože v řízení byla prokázána jeho vědomost o tom, že toto označení náleží žalobci. Žalobce je s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že dostatečně prokázal naplnění všech zákonných podmínek pro prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou dle § 32 odst. 3 za použití § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ.
17. Pokud jde o naplnění důvodu pro prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou dle § 32 odst. 3 za použití § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, žalovaný v odůvodnění napadeného

rozhodnutí uvedl, že žalobce nevznese žádné konkrétní výhrady proti posouzení oprávněnosti návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou a pouze zopakoval svá tvrzení uplatněná v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce s tímto hodnocením nesouhlasí, neboť rozporoval správnost skutkových zjištění Úřadu a z nich plynoucích právních závěrů, přičemž jeho argumentace byla adresná a konkrétní ve vztahu ke splnění zákonem stanovených podmínek pro prohlášení neplatnosti ochranné známky. Tyto výhrady žalobce uplatňuje i ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Žalovaný v něm uvedl, že na základě předložených dokladů nelze konstatovat povědomost vlastníka jako přihlašovatele napadené ochranné známky o spojení označení OPENBOX se žalobcem, neboť nebyly předloženy žádné důkazy nesporně svědčící ve prospěch závěru, že by si vlastník musel být vědom toho, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobce. Žalobce je však přesvědčen, že tento závěr je důsledkem nesprávného postupu žalovaného, který (stejně jako správní orgán prvního stupně) nehodnotil předložené důkazy ve vzájemné souvislosti a nepřihlédl k pro rozhodnutí podstatným okolnostem, jež vyšly v průběhu správního řízení najevo (str. 20 - 21). Jedná se o tyto rozhodné skutečnosti:

- žalobce podal dne 3. 8. 2005 přihlášku ruské národní ochranné známky s názvem OPENBOX č. 319743, která byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 22.1.2007 (důkaz č. 5);
- žalobce podal dne 9. 8. 2006 přihlášku komunitámí ochranné známky OPENBOX číslo přihlášky 5248786, kterou následně po podání námitek španělskou společností GRUPO OPEN vzal dne 25. 6. 2008 zpět (důkaz č. 6);
- sám vlastník ve svém vyjádření k návrhu žalobce uvedl, že počátkem roku 2007 oslovil svého současného patentového zástupce s dotazem na možnost registrace slovního označení OPENBOX, přičemž byla nalezena podobná ochranná známka EU č. 2778694 společnosti GRUPO OPEN;
- přihláška napadené ochranné známky byla vlastníkem podána dne 4. 8. 2008 (důkaz č. 1);
- jednatel vlastníka ve své svědecké výpovědi učiněné dne 24. 3. 2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici ve věci vedené pod sp. zn. 64Cb 205/2008 výslovně prohlásil: „Společnost SAPRO s.r.o. Třinec vystupuje jako obchodní zástupce SAT SYSTEMS Ukrajina, která vyrobila pro společnost WINIX Korea výrobek, kterým byl satelitní přijímač OPENBOX. V roce 2007 došlo také k zápisu ochranné známky.“ (důkaz č. 12);
- T. H., dlouholetý obchodní partner vlastníka (vystupující v soudním řízení v pozici odpůrce) při tomto jednání ve vztahu k označení OPENBOX uvedl: „Je pravda, že navrhovatel (D. Z.) podal návrh na zápis ochranné známky, avšak tato je blokována komunitámí přihláškou našeho ukrajinského dodavatele a dalšího španělského subjektu,“ a zároveň založil do spisu přihlášku mezinárodní ochranné známky podanou společností SAT SYSTEMS Ltd. Ukrajina (tedy žalobcem), přičemž jde o společnost, která distribuuje originální výrobky korejské společnosti WINIX do celého prostoru Evropy a Asie (důkaz č. 12);
- z distribuční smlouvy uzavřené dne 10. 3. 2005 mezi vlastníkem a SPYRO vyplývá, že vlastník minimálně od roku 2005 obchodoval na českém trhu s výrobky nesoucími značku OPENBOX, přičemž mu z článku 4e této smlouvy vyplýval jednoznačný závazek neučinit žádné kroky vedoucí k získání práv k označení OPENBOX (důkaz č. 11);
- již v letech 2006 - 2007 bylo nejen u odborné, ale i laické veřejnosti označení OPENBOX spojováno s navrhovatelem (důkaz č. 13).

18. Při posouzení výše popsaných skutečností vyplývajících z předložených důkazů ve vzájemné souvislosti je nutno dospět k závěru, že si vlastník v době podání přihlášky napadené ochranné známky musel být vědom toho, že mu práva k označení OPENBOX ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám nenáleží a že je toto označení oprávněn užívat toliko ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) ZOZ. Na základě výsledků rešerší, které si vlastník nechal ve vztahu k tomuto označení počátkem 2007 u svého patentového zástupce vyhotovit, mu rovněž muselo být zřejmé, že práva k tomuto označení také na území České republiky uplatnil přihláškou evropské ochranné známky navrhovatel, který byl v tomto období s označením OPENBOX i v České republice ztotožňován. Stejně tak si vlastník musel být vědom existence starší kolidující zapsané komunitární ochranné známky španělské společnosti GRUPO OPEN. Sám jednatel vlastníka pouhých sedm měsíců po podání přihlášky napadené ochranné známky při jednání soudu výslovně prohlásil, že vlastník vystupuje jako obchodní zástupce navrhovatele, a to právě ve vztahu ke značce OPENBOX, přičemž i jeho obchodní partner ve Slovenské republice si byl vědom existence přihlášky komunitární ochranné známky žalobce a komunitární ochranné známky španělské společnosti a do spisu zakládal přihlášku mezinárodní ochranné známky žalobce. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí dedukuje, že zpětvzetím přihlášky komunitární ochranné známky žalobce projevil vůli neusilovat o známkoprávní ochranu označení OPENBOX, čímž vážně zpochybnil existenci svých údajných práv k tomuto označení v rámci EU, a tedy i v České republice, jde o ryze spekulativní závěr nemající žádnou oporu ve skutečnostech, které vyšly v průběhu řízem najevo. Žalobce je přesvědčen, že vlastník v době podání napadené ochranné známky o existenci ochranných známek žalobce OPENBOX a především o právu žalobce k tomuto označení věděl, nebo vzhledem k popsaným okolnostem a při vynaložení obvyklé míry opatrnosti, kterou po něm lze spravedlivě vyžadovat, vědět musel.
19. Podáním přihlášky napadené ochranné známky (a její následnou registrací) vznikla vlastníku neoprávněná výhoda spočívající v tom, že získal na úkor žalobce na území České republiky výlučné právo k označení OPENBOX, které je totožné s dřívějším nezapsaným označením žalobce. Této výhodě vlastníka pak odpovídá újma na právech žalobce, kterému bylo znemožněno uvádět na trh v České republice výrobky nesoucí označení OPENBOX prostřednictvím jiných distributorů. Chování vlastníka, který po registraci napadené ochranné známky začal práva jejího vlastníka uplatňovat ve zjevné snaze zajistit si monopolizaci užívání tohoto označení ve vztahu k chráněným výrobkům a službám v České republice, je nejlepším důkazem reálnosti újmy způsobené žalobci. V řízení bylo prokázáno, že vlastník zasílá ostatním prodejcům satelitních přijímačů OPENBOX upozornění na porušování práv k napadené ochranné známce s tím, že u celního úřadu bylo podáno předběžné opatření pro její poškozování (důkaz č. 15, 17 a 19). Na základě žádosti vlastníka Celní úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 7. 9. 2016 pod č. j. 55059/2016-550000-05 rozhodnutí o přijetí opatření na vnitrostátním trhu ve smyslu § 8 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, které mu umožňuje zadržet na území České republiky zboží porušující práva k napadené ochranné známce (důkaz č. 18). Postup vlastníka napadené ochranné známky ve svých důsledcích vede k plné kontrole nad distribucí satelitních přijímačů značky OPENBOX na tuzemském trhu. Tvrzení žalovaného, že jde toliko o realizaci nezadatelného práva vlastníka ochranné známky

přiznaného zákonem, je v této souvislosti liché, neboť přihláška ochranné známky byla vlastníkem podána zjevně ve zlé víře. Je-li i v České republice označení OPENBOX neoddělitelně spjato s žalobcem a jeho výrobky a je pro něj příznačné (důkaz č. 14), je s ohledem na shora uvedené skutečnosti dotčení práva žalobce představované nemožností užívat toto označení na území České republiky bez spolupráce s vlastníkem zcela evidentní, a zcela evidentní je i nepoctivý záměr vlastníka. Za situace, kdy si byl vlastník vědom toho, že není osobou oprávněnou k podání přihlášky napadené ochranné známky, neboť věděl, že právo k označení OPENBOX náleží žalobci, nemohou jeho tvrzení, že přihlášku podal ve snaze zabránit pronikání padělků, které se objevily na českém trhu, že tuto ochrannou známku v České republice vybudoval a vložil nemalé úsilí spojené se značnými prostředky k získání jejího postavení na trhu, resp. jejího dobrého jména, představovat způsobitý důvod, jež by podání přihlášky ochranné známky ospravedlňoval. Chování vlastníka po zápisu napadené ochranné známky naopak svědčí o tom, že pravým motivem jeho jednání byla snaha neoprávněně si jejím prostřednictvím zajistit monopolní postavení při distribuci výrobků značky OPENBOX v České republice.

20. Žalobce je vzhledem k výše uvedenému přesvědčen, že i v případě zákonného důvodu vymezeného v § 32 odst. 3 za použití § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ dostatečně prokázal naplnění všech zákonných podmínek pro to, aby Úřad jeho návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou vyhověl, neboť vlastník nepodal její přihlášku v dobré víře a žalobce byl tímto jeho jednáním na svých právech dotčen.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě ve vztahu k námitkám žalobce, které se opírají o výpověď jednatele vlastníka pana Ing. L. P. zachycenou v protokolu o jednání Okresního soudu v Banské Bystrici sp. zn. 64Cb 205/2008-49 a které poukazují na to, že protokol o jednání má charakter veřejné listiny, argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí. K námitce žalobce, že právo užívat označení OPENBOX společností SPYRO a následně společností UAB bylo vždy odvozeno od primárního práva žalobce, žalovaný odkázal na závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, kde Úřad na str. 40 – 50 obsáhle hodnotí předložené důkazy, na jejichž základě dospěl k závěru ohledně vztahu mezi společností SPYRO a žalobcem. Úřad konstatoval, že se žalobci nepodařilo hodnověrně prokázat ani to, že by společnost SPYRO byla distributorem, zástupcem, zprostředkovatelem, obstaravatelem nebo jinou osobou pověřenou hájit hospodářské zájmy žalobce, resp. že by mezi nimi existoval jistý druh spolupráce, který by překračoval pouhý dodavatelsko-odběratelský vztah a který by zahrnoval i sdělování důvěrných obchodních informací (know-how). Sám žalobce připustil, že mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení byl jen vztah nepřímý, realizovaný prostřednictvím společnosti SPYRO. Je tedy otázkou, zda je možno vůbec hovořit o jejich vzájemném obchodním vztahu, když dle předložených důkazů a tvrzení účastníků samotných byli v určitém styku výhradně přes prostředníky, ať již společnost SPYRO, UAB či jiné subjekty. Nebyla tak splněna jedna z obligatorních podmínek, které jsou předpokladem pro úspěšné uplatnění námitek podle § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ. Co se týče žalobních námitek týkajících se tvrzené nedobré víry osoby zúčastněné na řízení, žalovaný podotkl, že pro účely posouzení neexistence dobré víry je třeba vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky napadené ochranné známky. Všechny skutečnosti tedy musí být zkoumány k okamžiku podání přihlášky ochranné známky, tj. k datu 4. 8. 2008. Okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání

přihlášky ochranné známky irelevantní. Z předložených dokladů nelze usuzovat na přímý (ani nepřímý) vztah žalobce či jeho výrobků k osobě zúčastněné na řízení. Žalobce sice prohlásil, že v době podání přihlášky napadené ochranné známky byl její přihlašovatel spolupracovníkem a odběratelem společnosti SPYRO, která byla vůči navrhovateli v podřízeném postavení, resp. byla jeho distributorem, toto však zůstalo pouze v rovině tvrzení, neboť z dokladů předložených žalobcem (i osobou zúčastněnou na řízení) nelze na tuto skutečnost usuzovat. Z předložených dokladů je zřejmé, že společnost SPYRO na řízení obchodovala s výrobky s označením „OPENBOX“ minimálně od r. 2004, tj. ještě před založením žalobce a před právem přednosti jeho ukrajinské a ruské ochranné známky. Doklad č. XI ze 17. 3. 2005 prokazuje, že jedním z odběratelů společnosti SPYRO byla společnost SAPRO s.r.o., Třinec, přičemž tyto společnosti spolu dne 10. 3. 2005 uzavřely distribuční smlouvu (viz doklad č. 11 a XXXIII). Společnost SAPRO s.r.o., již od r. 2004 prodávala výrobky OPENBOX v ČR a SR (viz doklad č. XV). Z předložených dokladů ani nevyplývá, že by osoba zúčastněná na řízení měla v době podání přihlášky napadené ochranné známky důvod označení „OPENBOX“ spojovat právě se žalobcem, se kterým nebyla v žádném obchodním styku a který na území ČR a SR nepůsobil, a nemusela jí být rovněž známa existence ukrajinské a ruské ochranné známky „OPENBOX“ navrhovatele. Před datem podání přihlášky napadené ochranné známky společnost SAPRO s.r.o., již v r. 2004 odebírala výrobky OPENBOX buď od společnosti SPYRO, se kterou byla od r. 2005 ve smluvním vztahu a od které údajně získala souhlas k zápisu napadené ochranné známky, anebo přímo od výrobce těchto výrobků, tj. od korejské společnosti WINIX, od které je rovněž nakupovala (a jejich výrobu u ní zadávala) i společnost SPYRO. Na základě předložených dokladů tedy nelze konstatovat povědomost osoby zúčastněné na řízení o spojení tohoto označení právě se žalobcem. V předmětném řízení tudíž nebyly předloženy žádné důkazy nesporně svědčící ve prospěch závěru, že by si osoba zúčastněná na řízení musela být vědoma toho, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo způsobilé zasáhnout do práv žalobce.

22. Dle žalovaného je zřejmé, že si osoba zúčastněná na řízení ke známkové ochraně nepřihlásila vlastní originální označení, ale takové, které v té době již bylo na trhu přítomno a které při své činnosti používal jiný subjekt, se kterým v té době spolupracovala a od nějž údajně získala souhlas k podání přihlášky. Tímto subjektem nicméně nebyl žalobce. I když osoba zúčastněná na řízení napadené ochranné známky věděla o snahách navrhovatele získat známkoprávní ochranu k označení ve znění „OPENBOX“ v rámci EU, jak tvrdí žalobce s odkazem na rešerši provedenou pro osobu zúčastněnou na řízení počátkem roku 2007, zpětvzetí předmětné přihlášky si mohla vykládat jako ustoupení žalobce od tohoto záměru. Podání přihlášky napadené ochranné známky tedy ani v tomto případě nemůže být považováno za jednání v nedobré víře, neboť sám žalobce se dobrovolně rozhodl neusilovat o známkoprávní ochranu označení „OPENBOX“ v rámci EU, tedy i v České republice.
23. Na základě výše uvedeného je žalovaný přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními ZOZ i správního řádu.
24. Osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření ze dne 26.5.2019 popsala počátky vzniku označení OPENBOX a svou spolupráci se společností SPYRO od roku 2004. Mj. uvedla,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že ředitel SPYRO pan V. K. byl první, kdo použil označení OPENBOX pro satelitní přijímače. Stalo se tak již v roce 2003. Počátkem roku 2005 uzavřela osoba zúčastněná na řízení se společností SPYRO smlouvu o distribuci, a to včetně výrobků značky OPENBOX, a v dubnu téhož roku získala její souhlas k zaregistrování označení OPENBOX. Následně osoba zúčastněná na řízení začala výrobky OPENBOX prodávat a intenzivně propagovat. To vše se událo ještě před založením žalobce. Osoba zúčastněná na řízení aktivně buduje značku OPENBOX v Čechách a na Slovensku více než 15 let, každoročně investuje několik desítek tisíc korun do reklamy a za tu dobu prodala desítky tisíc výrobků.

25. Osoba zúčastněná na řízení dále ve vyjádření uvedla, že svědeckou výpověď jejího jednatele při jednání konaném dne 24.3.2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici navrhl T. H., což byl jejich největší obchodní partner na Slovensku. O to, aby se ve své výpovědi zmínil o žalobci, požádal jednatele osoby zúčastněné na řízení tehdejší právní zástupce T. H. JUDr. Z. s tím, že to chce použít v obhajobě. Na jeho žádost jednatel osoby zúčastněné na řízení ve své výpovědi rovněž uvedl, že v roce 2007 došlo k zápisu ochranné známky. Jednatel osoby zúčastněné na řízení věděl od T. H., že JUDr. Z. je odborník, patentový zástupce a bývalý předseda krajského soudu, a tak mu věřil. Měl obavu, že když to neřekne, poškodí tím společnost SAPRO s.r.o., i jejího obchodního partnera na Slovensku. Neřekl však, že jsou obchodními zástupci žalobce pro OPENBOX. S výrobky značky OPENBOX osoba zúčastněná na řízení se žalobcem neobchodovala a nespolupracovala, a tudíž nemohla být jeho obchodním zástupcem pro OPENBOX. Žalobce ostatně v písemném prohlášení ze dne 19.10.2015 výslovně potvrdil, že jako jediný výrobce oficiálních výrobků OPENBOX nikdy nespolupracoval se žádnou společností na Slovensku nebo v České republice kromě společnosti AB-COM. Osoba zúčastněná na řízení dále ve vyjádření uvedla, že její jednatel před soudem v Banské Bystrici vypovídal česky, avšak záznam jednání je ve slovenštině. Mohlo tedy dojít k chybě při překladu jeho výpovědi. V zápisu z jednání je též jako adresa jeho bydliště uvedena ulice Hrabová, kde nikdy nebydlel. Se zápisem z jednání ze dne 24.3.2009 se seznámil až při příležitosti žaloby podané proti společnosti SAPRO s.r.o., v roce 2016, kdy stranu žalujících zastupoval JUDr. Z. Osoba zúčastněná na řízení označila za nepravdivé tvrzení žalobce, že SPYRO se nikdy nepokusila chránit si označení OPENBOX jako ochrannou známku. V roce 2009 společnost SPYRO podala žádost o zápis této ochranné známky v Číně.
26. Osoba zúčastněná na řízení je toho názoru, že postup žalovaného v dané věci byl správný, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
27. Žalobce v replice ze dne 13.1.2020 v podstatě zopakoval svou žalobní argumentaci. K tvrzení osoby zúčastněné nařízení, že obsah výpovědi jejího jednatele zachycený v zápisu z jednání ze dne 24.3.2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici byl ovlivněn JUDr. Z., žalobce uvedl, že JUDr. Z. se po seznámení s obsahem vyjádření osoby zúčastněné na řízení důrazně ohradil proti tomu, že měl jednatele osoby zúčastněné na řízení před jeho výsledkem u soudu navádět k tomu, jaké skutečnosti má soudu sdělit, či že by měl do obsahu jeho svědecké výpovědi před jednáním jakkoliv zasahovat. Na důkaz toho žalobce připojil písemné stanovisko JUDr. E. Z. ze dne 10.1.2020 podané na žádost právní zástupkyně žalobce, v němž jmenovaný mj. uvádí, že jeho tehdejší klient Ing. H. je ve velmi špatném zdravotním stavu a je nekontaktní, takže zbavení povinnosti mlčenlivosti

není, a zřejmě ani nebude možné. Následně JUDr. E. Z. uvedl, že jako zástupce žalované strany se o SAT SYSTEMS jako o „našem dodavateli“ při jednání před soudem zmínil na přání svého klienta Ing. H., ovlivněného intervencí Ing. L. P., který měl a má podrobné informace a znalosti o trhu satelitní techniky, jednotlivých hráčích na trhu, značkách a obchodních kanálech. V závěru svého stanoviska JUDr. E. Z. prohlásil, že výpověď svědka Ing. L. P. na jednání před Okresním soudem v Banské Bystrici dne 23.3.2009 nijak neovlivňoval a že záznam výpovědi svědka uvedený v zápise z jednání odpovídá obsahu výpovědi svědka.

28. Na žalobcovu repliku reagovala osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 12.2.2020, ve kterém označila prohlášení JUDr. E. Z. za nepravdivé. Na důkaz toho připojila „čestné vyhlásenie“ T. H. ze dne 5.2.2020, v němž jmenovaný uvádí, že není pravdou, že by byl nekontaktní. Více než 4 roky bydlí na stejné adrese v S. a stále používá stejné číslo mobilního telefonu a e-mailovou adresu, které má k dispozici i JUDr. E. Z. z dob, kdy jej zastupoval. Jeho zdravotní stav je dobrý, přiměřený jeho věku. Už po přečtení zápisu z jednání v roce 2009 (T. H.) konstatoval, že v zápisu jsou nějaké nesrovnalosti, které uvedl svědek Ing. L. P., a telefonicky žádal svého tehdejšího právního zástupce JUDr. E. Z., aby nechal opravit údaj o tom, že výrobcem je společnost WINIX a nikoliv SAT SYSTEMS. JUDr. Z. mu ale sdělil, že je to nepodstatné a že tím nebudou zatěžovat soud. Protože se v daném řízení už SAT SYSTEMS vůbec neřešil, tak na to zapomněl. Pravdou však je, že to byl JUDr. E. Z., kdo přišel s nápadem, aby jako svědek u sporu v Banské Bystrici svědčil Ing. L. P. JUDr. Z. mu v podstatě nadiktoval, aby se ve své výpovědi zmínil o SAT SYSTEMS Ukrajina, protože chtěl z nějakého důvodu tuto společnost zakomponovat do obhajoby a v tomto duchu také instruoval před jednáním Ing. L. P. Aby tomu dodal váhu, před výpovědí svědka uvedl soudu v podstatě totožné tvrzení, později se však už o SAT SYSTEMS ve sporu nijak nezmiňoval. T. H. si pamatuje, že během celé přípravy na jednání hovořil hlavně JUDr. Z., instruoval Ing. L. P., o čem se má zmínit a zdůrazňoval, aby nemluvil zbytečnosti. T. H. dále uvedl, že JUDr. Z. ho zastupoval při podávání přihlášek dvou ochranných známek, mj. ochranné známky OPENBOX v roce 2009, a měl tak od něj podrobné informace o technickém původu výrobků.
29. Osoba zúčastněná na řízení ke svému podání ze dne 12.2.2020 jako přílohu připojila také rozsudek Krajského soudu v Banské Bystrici ze dne 19.12.2019 sp. zn. 41CoPv/14/2018-363. Dne 25.3.2021 pak soudu zaslala usnesení Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 25.2.2021 sp. zn. 5Obdo/51/2020 o odmítnutí dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Banské Bystrici ze dne 19.12.2019 sp. zn. 41CoPv/14/2018-363.
30. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Při rozhodování soud vyšel zejména z následující právní úpravy:
32. Podle § 32 odst. 3 ZOZ Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

33. Podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") vlastníkem ochranné známky zapsané v jiné unijní zemi Pařížské úmluvy nebo ve státě, který je členem Světové obchodní organizace, pokud přihlášku podal zástupce, zprostředkovatel, obstaravatel nebo jiná osoba pověřená hájit hospodářské zájmy vlastníka ochranné známky podle článku 6septies Pařížské úmluvy (dále jen "obstaravatel") na své vlastní jméno a bez souhlasu vlastníka, ledaže by tento obstaravatel své jednání řádně odůvodnil.
34. Podle § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.
35. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
36. Co se týče žalobních námitek namířených proti závěrům žalovaného, na jejichž základě byl jako nedůvodný zamítnut žalobcův návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ, soud předně uvádí, že shledal neopodstatněnou námitku vytykající žalovanému, jakož i správnímu orgánu prvního stupně chybné hodnocení důkazů. Soud má za to, že správní orgány obou stupňů posuzovaly provedené důkazy nikoliv jednotlivě a izolovaně, jak namítá žalobce, ale v jejich vzájemné souvislosti, přičemž v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Zjištění, která z provedených důkazů žalovaný čerpal, postačovala pro posouzení důvodnosti žalobcova návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Žalovaný tato zjištění také náležitě právně posoudil; úvahy, jimiž se řídil při hodnocení provedených důkazů a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval, v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by žalovaný v důsledku chybného postupu při hodnocení důkazů dospěl k neúplným a nesprávným skutkovým závěrům, které se negativně promítly do právního posouzení věci a ve svém důsledku vedly k vydání věcně nesprávného, a tedy nezákonného rozhodnutí.
37. Soud nemohl přehlédnout skutečnost, že zatímco žalovaný při rozhodování v dané věci vycházel ze skutkových zjištění plynoucích ze značného množství listinných důkazních prostředků, které mu byly předloženy (jejich výčet a obsah je popsán na str. 19 – 37 rozhodnutí Úřadu; důkazní prostředky žalobce jsou zde označeny čísly 1 – 27 a důkazní prostředky předložené vlastníkem římskými čísly I – XLIX), žalobce svou námitku neposouzení důkazů v jejich vzájemné souvislosti ve své podstatě opírá toliko o nesprávné vyhodnocení dvou důkazních prostředků, a to jednak protokolu z jednání ve věci sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24. 3. 2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici, v němž je zachycena svědecká výpověď jednatele vlastníka Ing. L. P. (důkaz č. 12), a dále e-mailu ze dne 8.2.2016 zaslaného vlastníkem společnosti UAB (důkaz č. 15). Nikoliv správní orgán, ale žalobce je tím, kdo odmítá přihlížet ke zjištěním, která vyplynula z dalších

důkazů a kdo své přesvědčení o nesprávnosti a neúplnosti skutkových zjištění žalovaného staví na izolovaném posouzení několika málo důkazních prostředků.

38. Soud je toho názoru, že žalovaný nikterak nepochybil, jestliže svědeckou výpověď jednatele vlastníka Ing. L. P. zachycenou v protokolu z jednání ve věci sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24. 3. 2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici (dále jen svědecká výpověď Ing. L. P.) nepovažoval za přímý důkaz prokazující vztah zastoupení či jiný obchodní vztah mezi žalobcem a vlastníkem ve smyslu § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ. Soud se ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný vyhodnotil tento důkazní prostředek, a plně přisvědčuje závěru, že obsah svědecké výpovědi Ing. L. P., tak, jak byla zachycena ve zmíněném protokolu, neodpovídá skutečnosti. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě nikoliv izolovaného hodnocení tohoto jediného důkazního prostředku, ale na základě jeho posouzení v celém komplexu s ostatními provedenými důkazy, přičemž přihlédl zejména ke zpochybnění obsahu tohoto protokolu v rámci jiného soudního řízení při jednání konaném dne 31. 1. 2017 před Okresním soudem v Banské Bystrici (doklad č. XLI), jakož i závěrům obsaženým v rozsudku Okresního soudu v Banské Bystrici ve věci zn. sp. 10CbPv/5/2016-297 ze dne 17. 4. 2018. Na tomto místě soud podotýká, že i tento rozsudek, jenž byl následně potvrzen rozsudkem odvolacího soudu, je veřejnou listinou, na kterou dopadá žalobcem tolikrát zdůrazňovaný princip presumpce správnosti a pravdivosti údajů v ní uvedených.
39. K otázce hodnocení důkazu, jímž je protokol (zápis) z jednání soudu zachycující obsah svědecké výpovědi, se již vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší soud Slovenské republiky v usnesení ze dne 25.2.2021 sp. zn. 5Obdo/51/2020, kterým bylo odmítnuto dovolání AB-COM, žalobce a UAB proti rozsudku Krajského soudu v Banské Bystrici ze dne 19.12.2019 sp. zn. 41CoPv/14/2018-363. Vzhledem k tomu, že žalobce i osoba zúčastněná na řízení byly účastníky dovolacího řízení, ve kterém bylo zmíněné usnesení vydáno, a jeho závěry jsou jim tudíž nepochybně známy, soud tyto závěry pouze ve stručnosti rekapituluje. Účelem protokolu o soudním jednání je zaznamenání tohoto procesního úkonu soudu v listinné podobě. V případě svědecké výpovědi zachycené v protokolu o jednání je pravdivost toho, co protokol osvědčuje nebo potvrzuje, potřeba vnímat jen jako potvrzení účasti svědka na konkrétním jednání a zaznamenání podstatného obsahu jeho výpovědi. Je však nezbytné rozlišovat mezi presumpcí správnosti a pravdivosti protokolu o jednání (jako osvědčení o průběhu jednání) a presumpcí správnosti a pravdivosti obsahu svědecké výpovědi. Na skutečnosti uvedené ve výpovědi svědka nelze jen z důvodu jejího zachycení v protokolu o jednání soudu bez dalšího v jiném řízení nahlížet jako na objektivně pravdivé a prokázané, tedy jako na přímý důkaz prokazující určitou skutečnost. Zaznamenání výpovědi v protokolu o jednání soudu v jiném soudním řízení nezbavuje výpověď svědka jejího procesního charakteru jako samostatného důkazního prostředku, ani ho fundamentálně nemění z hlediska potřeby jeho volného hodnocení soudem podle zákonných kritérií vyžadovaných pro vyvození relevantních skutkových zjištění a závěrů. Jinými slovy, hodnocení svědecké výpovědi soudem z hlediska její věrohodnosti, pravdivosti a správnosti není možné nahradit jen poukazem na zachycení tohoto důkazu v protokolu o jednání jako veřejné listině. Důkazní sílu obsahu (pravdivosti, správnosti) výpovědi svědka nezvyšuje jen samotná okolnost jejího zachycení do protokolu v (jiném) soudním řízení.

40. Právě citované závěry nepochybně dopadají též na řízení před správními orgány. I pro něj nepochybně platí, že důkazní sílu výpovědi svědka nezvyšuje jen samotná okolnost jejího zachycení do protokolu v soudním řízení. I takový důkaz je správní orgán oprávněn a povinen hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, a to v (žalobcem požadované) vzájemné souvislosti s dalšími důkazy. Právě tak žalovaný v nyní posuzované věci postupoval, a tento jeho postup proto nelze označit za svévolný a nezákonný.
41. Ve světle shora uvedeného nemůže obstát námitka žalobce, že žalovaný při hodnocení důkazů postupoval nezákonně, jestliže evidentně nerozlišoval mezi odlišnou důkazní silou veřejné a soukromé listiny a skutečnosti obsažené ve veřejné listině nepovažoval za prokázané, aniž by vlastník v řízení prokázal opak. Obsahová správnost svědecké výpovědi Ing. L. P. byla v řízení před žalovaným z důvodů popsanych v napadeném rozhodnutí závažně zpochybněna, a žalovaný proto právem nepřisvědčil závěrům, které žalobce z tohoto důkazu dovozoval, tj. že vlastník byl v době podání přihlášky napadené ochranné známky jeho faktickým zástupcem.
42. Prvotní tvrzení jednatele vlastníka Ing. L. P., že si s ohledem na časový odstup obsah své výpovědi (míněno svědecké výpovědi ze dne 24.3.2009) již nepamatuje, je s ohledem na značný časový odstup mezi uvedeným datem a datem zahájení řízení o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou (7.11.2016) zcela pochopitelné. To, že Ing. L. P. jako svědek vypovídal před Okresním soudem v Banské Bystrici pod trestněprávní sankcí křivé výpovědi, ani skutečnost, že T. H., který navrhl jeho výslech, je dlouholetý obchodní partner vlastníka na Slovensku, nic nemění na povinnosti správního orgánu hodnotit obsahovou správnost a pravdivost svědecké výpovědi jednatele vlastníka v souladu se zásadou volného hodnocení důkazu, jak bylo uvedeno výše. Soud k tomu na okraj dodává, že také žalobce ve správním řízení předkládal řadu důkazů pocházejících od jeho obchodních partnerů, např. AB-COM či UAB. Prohlášení T. H., resp. jeho právního zástupce zachycené rovněž v protokolu z jednání ve věci sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24. 3. 2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici, že: *„Je pravda, že navrhovatel (D. Z.) podal návrh na zápis ochranné známky, avšak tato je blokována komunitární přihláškou našeho ukrajinského dodavatele a dalšího španělského subjektu“*, jednak není prohlášením vlastníka, a nadto nevypovídá zhola nic o vztahu mezi vlastníkem a žalobcem.
43. Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že zatímco souvislost mezi přímým důkazem a dokazovanou skutečností je zřejmá, u nepřímých důkazů tomu tak není. Nepřímý důkaz hodnocený odděleně (bez souvislosti s dalšími důkazy) umožňuje více výkladů o svém významu; význam tohoto důkazu je určen především jeho místem v řadě ostatních (jiných) nepřímých důkazů, vztahem k těmto dalším důkazům a jeho souladností s nimi. Kromě tohoto obecného konstatování však žalobce v žalobě neuvedl, jaký ucelený řetězec jím předložených nepřímých důkazů ve svém souhrnu prokazuje jeho tvrzení o existenci vztahu zastoupení mezi ním a vlastníkem a o tom, že vlastník si byl v době podání přihlášky napadené ochranné známky vědom toho, že na území České republiky a Slovenské republiky vystupuje v pozici obchodního zástupce žalobce jakožto osoby, které náleží práva k označení OPENBOX. Přezkumné soudní řízení je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn

k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Pokud žalobce uplatní toliko obecnou námitku, bude obvykle obecné i vypořádání takové námitky soudem (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012 čj. 1 Afs 57/2011-95 a ze dne 22. 4. 2014 čj. 2 Ads 21/2014-20).

44. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že žalobci se (ani s pomocí jím předložených nepřímých důkazů) nepodařilo hodnověrně prokázat, že vlastník byl vůči němu v postavení jeho faktického zástupce, zprostředkovatele, obstaravatele či jiné osoby pověřené hájit jeho hospodářské zájmy. Tento závěr dopadá i na žalobcem předložený nepřímý důkaz v podobě e-mailu ze dne 8.2.2016 zaslaného vlastníkem společnosti UAB (důkaz č. 15). Žalovaný nikterak nepochybil při jeho hodnocení, jestliže dovodil, že z obsahu předmětného e-mailu nevyplývá, že by vlastník považoval společnost UAB za generálního obchodního zástupce žalobce pro Evropu. Žalobce sice v řízení před Úřadem předložil smlouvu o spolupráci, kterou uzavřel se společností UAB dne 17.2.2006 (nikoliv tedy 7.2.2006, jak je nesprávně uváděno v žalobě a též v prvostupňovém rozhodnutí Úřadu), ničím však neprokázal povědomí vlastníka o existenci této smlouvy ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky. Na tomto místě považuje soud za potřebné zdůraznit, že pro posouzení námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 jsou významné pouze okolnosti, které tu byly ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky. Právě k tomuto časovému okamžiku je nutno zjišťovat, zda namítající je vlastníkem ochranné známky zapsané v jiné unijní zemi Pařížské úmluvy nebo ve státě, který je členem Světové obchodní organizace, jakož i to, zda přihlášku podal zástupce, zprostředkovatel, obstaravatel nebo jiná osoba pověřená hájit hospodářské zájmy vlastníka ochranné známky podle článku 6septies Pařížské úmluvy. Také k vyhovění návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, jenž byl podán s odkazem na tento námitkový důvod, je zapotřebí prokázat, že přihlašovatel byl ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem, obstaravatelem nebo jinou osobou pověřenou hájit hospodářské zájmy vlastníka ochranné známky podle článku 6septies Pařížské úmluvy. E-mail ze dne 8.2.2016 zaslaný vlastníkem společnosti UAB nejen s přihlédnutím k jeho obsahu, ale též s ohledem na jeho datum nevypovídá nic o vztahu mezi žalobcem a vlastníkem ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky, tj. ke dni 4.8.2008. Jak žalovaný příléhavě shrnul, skutečnosti uvedené v předmětném e-mailu žádným způsobem nesvědčí pro závěr, že by v něm vlastník vystupoval jako faktický zástupce navrhovatele.
45. Aktivní legitimace žalobce k podání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ nebyla žalovaným zpochybněna, nicméně již vzhledem k tomu, že se žalobci nepodařilo prokázat, že vlastník byl vůči němu ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky v postavení jeho faktického zástupce, zprostředkovatele, obstaravatele či jiné osoby pověřené hájit jeho hospodářské zájmy, nemohl jeho návrh uspět. Na výsledku řízení by tedy nemohlo nic změnit ani případné prokázání vlastnického práva žalobce k označení OPENBOX mimo území Ruska a Ukrajiny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí oprávněně označil situaci

ohledně označení OPENBOX před zápisem žalobce do ukrajinského rejstříku obchodních společností, bližší analýzu vztahů vlastníka a žalobce se společnostmi SPYRO, AB-COM či UAB anebo *poměr žalobce k označení OPENBOX mimo území Ukrajiny a Ruska* za faktory, které by bez hmatatelného důkazu o faktickém zastupování žalobce vlastníkem nebyly s to ovlivnit výsledek řízení. Soud k tomu dodává, že žalobce v řízení před Úřadem neprokázal, že by mu náleželo výlučné vlastnické právo k označení OPENBOX. Z výsledků dokazování ve správním řízení vyplynulo, že žalobce jako právní subjekt vznikl až s odstupem několika let poté, co označení OPENBOX začala k označení satelitních přijímačů používat společnost SPYRO, se kterou spolupracovala osoba zúčastněná na řízení. Ta své oprávnění užívat předmětné označení a přihlásit ho jako ochrannou známku v České republice a Slovenské republice odvozuje právě ze smluvních ujednání se společností SPYRO. Žalobce ničím neprokázal, že by oprávnění společnosti SPYRO nakládat s označením OPENBOX bylo odvozené od jeho vlastnického práva k tomuto označení. I kdyby snad společnost SPYRO přestala v roce 2009 toto označení používat a v roce 2012 zanikla bez vypořádání svých práv k předmětnému označení, jak tvrdí žalobce, jedná se o skutečnosti nastalé až po podání přihlášky napadené ochranné známky, které z časového hlediska nejsou pro posouzení nyní projednávané věci relevantní (viz výše). To, že žalobce zajistil známkoprávní ochranu označení OPENBOX na Ukrajině a v Rusku, není mezi stranami sporné, tato skutečnost (zakládající aktivní legitimaci žalobce) však k úspěšnosti jeho návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou nepostačuje. Samotné podání přihlášky komunitámí ochranné známky OPENBOX č. 5248786, kterou vzal žalobce následně (ještě před podáním přihlášky napadené ochranné známky) zpět, práva žalobce k označení OPENBOX mimo území Ruska a Ukrajiny nijak nedokládá a totéž platí i pro podání přihlášky evropské ochranné známky OPENBOX společností UAB dne 27. 8. 2009, ke kterému navíc došlo až po dni podání přihlášky napadené ochranné známky.

46. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že pouze on je vlastníkem označení OPENBOX, a že jako takový měl kontrolu nad distribucí výrobků nesoucích označení OPENBOX, jestliže toto označení vytvořila a k označování výrobků – satelitních přijímačů prokazatelně užívala společnost SPYRO a s jejím souhlasem také další subjekty ještě před vznikem žalobce. Žalobce přitom žádným relevantním důkazem v řízení před Úřadem neprokázal, že by společnost SPYRO byla vůči němu v jakémkoliv podřízeném vztahu, a tím pádem neprokázal ani to, že právo jiných společností (včetně osoby zúčastněné na řízení) užívat označení OPENBOX, které jim bylo poskytnuto společností SPYRO, bylo odvozeno od primárního práva žalobce k tomuto označení.
47. Lze shrnout, že žalobce v řízení před žalovaným neprokázal opodstatněnost jím tvrzeného důvodu neplatnosti napadené ochranné známky podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) ZOZ, neboť neprokázal, že osoba zúčastněná na řízení byla vůči němu ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky v postavení jeho faktického zástupce, zprostředkovatele, obstaravatele či jiné osoby pověřené hájit jeho hospodářské zájmy. Žádným z důkazů předložených žalobcem nebylo prokázáno, že by mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky existoval vztah založený na obchodních dohodách, které předpokládají důvěru a loajalitu. Žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem, jestliže návrh žalobce opírající se o toto ničím neprokázané tvrzení jako nedůvodný zamítl.

48. Neopodstatněnými shledal soud i ty žalobní námitky, jimiž žalobce brojí proti závěrům žalovaného týkajícím se posouzení jeho návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ. Ani v tomto případě se žalovaný správní orgán nedopustil žalobcem vytýkaného pochybení spočívajícího v izolovaném posouzení důkazů, ale provedené důkazy posuzoval v jejich vzájemné souvislosti, přičemž v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. S tím, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí právně posoudil skutková zjištění plynoucí z důkazů, které mu byly předloženy účastníky řízení, se soud zcela ztotožňuje.
49. K obecným otázkám týkajícím se dobré víry přihlašovatele ochranné známky se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195. Konstatoval v něm, že *„(p)ři zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je tedy nutné obecně posoudit několik podmínek. Za prvé zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, dále zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a konečně zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlídnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z dikce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.“*
50. Ke skutečnostem, které žalobce v žalobě označil za podstatné pro posouzení dobré víry vlastníka jakožto přihlašovatele napadené ochranné známky, soud uvádí, že o tom, že žalobce podal dne 3.8.2005 přihlášku ruské národní ochranné známky s názvem OPENBOX, která byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 22.1.2007, není mezi účastníky sporu a žalovaný ji v napadeném rozhodnutí rovněž nikterak nezpochybnil. Žalobce nicméně neprokázal, že by osoba zúčastněná na řízení o podání této jeho přihlášky věděla. Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení nebyla ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky při obchodování s výrobky nesoucími označení OPENBOX se žalobcem v žádném obchodním vztahu (k tomu viz výše) a své oprávnění užívat toto označení odvozovala od společnosti SPYRO, nebylo její povinností zjišťovat, zda žalobce usiluje o známkoprávní ochranu předmětného označení mimo území České republiky. Přihláška ruské národní ochranné známky neměla žádné účinky na území České republiky a nebránila osobě zúčastněné na řízení podat v dobré víře přihlášku totožné národní ochranné známky v tuzemsku, a to zvláště za situace, kdy na evropském trhu prokazatelně existovalo více subjektů užívajících nezávisle na sobě předmětné označení k označování shodných výrobků (satelitních přijímačů), přičemž osoba zúčastněná na řízení od počátku odvozovala své oprávnění užívat předmětné označení nikoliv od žalobce, se kterým nebyla

v žádném vztahu, ale od společnosti SPYRO, kterou považovala za autora daného označení a jeho vlastníka.

51. Skutečnost, že žalobce vzal dne 25. 6. 2008 po podání námitek ze strany společnosti GRUPO OPEN zpět přihlášku komunitární ochranné známky OPENBOX číslo přihlášky 5248786, žalovaný právem vyhodnotil jako okolnost, kterou si osoba zúčastněná na řízení mohla vyložit tak, že žalobce dobrovolně upustil od snahy usilovat o známkoprávní ochranu označení OPENBOX na území EU. Soud na rozdíl od žalobce na tomto závěru žalovaného nespátřuje nic spekulativního. Skutečností zůstává, že ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky nebyl žalobce vlastníkem žádné ochranné známky (evropské či tuzemské), z níž by plynulo jeho výlučné právo k tomuto označení na území EU či v České republice.
52. To, že osoba zúčastněná na řízení počátkem roku 2007 oslovila svého patentového zástupce s dotazem na možnost registrace slovního označení OPENBOX, přičemž byla nalezena podobná ochranná známka EU č. 2778694 společnosti GRUPO OPEN, nemá naprosto žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k otázce dobré víry osoby zúčastněné na řízení při podání přihlášky napadené ochranné známky; žalobce ostatně ani neuvedl, jakým způsobem tato okolnost týkající se jiné ochranné známky zcela jiné společnosti prokazuje zlou víru osoby zúčastněné na řízení. To, zda přihláškou napadené ochranné známky bylo případně zasaženo do práv společnosti GRUPO OPEN k její ochranné známce, nepřísluší namítat žalobci, který tím nemohl být nijak dotčen na svých právech.
53. Datum, kdy byla přihláška napadené ochranné známky podána, je mezi účastníky nesporné. Toto datum sice určuje časový okamžik, k němuž je nutno posuzovat případnou zlou víru přihlašovatele, o zlé víře přihlašovatele však nic nevypovídá.
54. K hodnocení důkazů v podobě svědecké výpovědi Ing. L. P. ze dne 24.3.2009 a sdělení T. H. zachyceného rovněž v protokolu o jednání Okresního soudu v Banské Bystrici ze dne 24.3.2009 se již soud vyjádřil shora, a proto jen ve stručnosti opakuje, že svědecká výpověď Ing. L. P. ze dne 24.3.2009, kterou žalobce zjevně považuje za klíčový důkaz, v kontextu dalších důkazů a z nich plynoucích zjištění není způsobila prokázat existenci vztahu zastoupení mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení. Prohlášení T. H., resp. jeho právního zástupce zachycené v protokolu z jednání ve věci sp. zn. 64Cb 205/2008-49 konaného dne 24.3.2009 před Okresním soudem v Banské Bystrici nelze připisovat osobě zúčastněné na řízení, neboť se nejedná o její prohlášení. Nadto se jedná o prohlášení učiněné až po datu, které je rozhodné pro posouzení dobré víry vlastníka, tj. po datu podání přihlášky napadené ochranné známky.
55. Žalobce není oprávněn dovolávat se případného porušení smluvních závazků týkajících se ochrany práv k označení OPENBOX, které jsou obsaženy v distribuční smlouvě uzavřené dne 10. 3. 2005 mezi společností SPYRO a osobou zúčastněnou na řízení. Případné porušení těchto ujednání, jejichž existence mj. svědčí o tom, že společnost SPYRO se považovala za osobu, které svědčí práva k označení OPENBOX, totiž nemůže vést k dotčení práv žalobce, jenž vůbec nebyl účastníkem smluvního vztahu založeného touto smlouvou.

56. Ke dni podání napadené ochranné známky rozhodně označení OPENBOX nebylo na území České republiky u odborné i laické veřejnosti spojováno výlučně se žalobcem. Z dokazování provedeného před správním orgánem vyplynulo, že zde k uvedenému datu s výrobky nesoucími toto označení dlouhodobě obchodovala osoba zúčastněná na řízení, která tak činila bez jakékoliv součinnosti se žalobcem. Dvě internetové recenze autora Ing. M. Š. týkající se satelitních přijímačů značky OPENBOX, které byly žalobcem předloženy žalovanému (důkaz č. 13), na tom nemohou nic změnit; tyto dvě recenze nejsou způsobilé prokázat žalobcovo tvrzení, že označení OPENBOX bylo v rozhodné době na území České republiky spojováno výlučně s ním.
57. Z výše zmíněných skutečností, které žalobce označil za podstatné pro posouzení dobré víry vlastníka jakožto přihlašovatele napadené ochranné známky, tedy v žádném případě nevyplývají závěry, které z nich dovozuje žalobce, tedy že osoba zúčastněná na řízení si v době podání přihlášky napadené ochranné známky musela být vědoma toho, že práva k označení OPENBOX ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám nenáleží jí, nýbrž žalobci, a že ona sama je toto označení oprávněna užívat ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) ZOZ toliko za účelem označení výrobků nebo služeb jako výrobků nebo služeb pocházejících od žalobce jakožto výlučného vlastníka této ochranné známky. Na tomto místě nelze než zopakovat, že dokazováním provedeným v řízení před správním orgánem bylo zjištěno, že označení OPENBOX k označování satelitních přijímačů prokazatelně užívala společnost SPYRO a s jejím souhlasem také další subjekty dříve, než žalobce vůbec vznikl jako právní subjekt. Žalobce pak ničím neprokázal, že by společnost SPYRO byla vůči němu v jakémkoliv podřízeném vztahu, a tím pádem neprokázal ani to, že právo jiných společností (včetně osoby zúčastněné na řízení) užívat označení OPENBOX, které jim bylo poskytnuto společností SPYRO, bylo odvozeno od primárního práva žalobce k tomuto označení.
58. Lze shrnout, že v nyní projednávané věci nebyla splněna hned první podmínka nutná k naplnění hypotézy § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ a zároveň důvodu pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, totiž to, že osoba zúčastněná na řízení jakožto přihlašovatel napadené ochranné známky věděla nebo vzhledem k okolnostem měla vědět o existenci ochranné známky či práva žalobce k označení OPENBOX, jimž by přihlášení tuzemské ochranné známky OPENBOX způsobilo újmu. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí tento závěr přiléhavě vyjádřil těmito slovy: *„Na základě předložených dokladů tedy nelze konstatovat povědomost vlastníka (tehdy v pozici přihlašovatele) o spojení tohoto označení právě s navrhovatelem. V předmětném řízení tudíž nebyly předloženy žádné důkazy nesporně svědčící ve prospěch závěru, že by si přihlašovatel napadené ochranné známky musel být vědom toho, že podání přihlášky napadené ochranné známky bylo způsobilé zasáhnout do práv navrhovatele. Je zřejmé, že vlastník si ke známkové ochraně nepřihlásil vlastní originální označení, ale pouze přihlásil označení, které v té době již bylo na trhu přítomno a které při své činnosti používal jiný subjekt, se kterým v té době spolupracoval a od něž údajně získal souhlas k podání přihlášky. Nicméně tímto subjektem nebyl navrhovatel.“* (poznámka soudu: tímto subjektem je nepochybně míněna společnost SPYRO).
59. Úkony osoby zúčastněné na řízení, které následovaly po zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek a jimiž byla žalobci dle jeho slov způsobena újma na právech (zaslání upozornění na porušování práv k napadené ochranné známce ostatním

prodejcům satelitních přijímačů OPENBOX, podání návrhu k celnímu úřadu, na jehož základě Celní úřad pro Královéhradecký kraj vydal dne 7. 9. 2016 rozhodnutí o přijetí opatření na vnitrostátním trhu ve smyslu § 8 zákona č. 355/2014 Sb.), žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela oprávněně vyhodnotil jako realizaci práv, která vlastníku ochranné známky přiznává zákon.

60. O tom, že by označení OPENBOX bylo v České republice ke dni podání přihlášky napadené ochranné známky příznačné pro žalobce, nemůže být ani řeči. K uvedenému dni na území České republiky prokazatelně toto označení dlouhodobě užívala k označování výrobků – satelitních přijímačů osoba zúčastněná na řízení, která tak činila nezávisle na žalobci. Již z tohoto důvodu se předmětné označení k uvedenému datu nemohlo na území České republiky stát příznačným pro žalobce. Pokud se žalobce v této souvislosti dovolává důkazu č. 14, jímž je anketa společnosti AB-COM týkající se výrobků OPENBOX z října 2016, nelze než zopakovat, že rozhodným okamžikem pro posouzení dobré víry osoby zúčastněné na řízení je datum podání přihlášky napadené ochranné známky.
61. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
62. Nutno dodat, že soud při rozhodování v dané věci neshledal prostor pro jakékoliv doplňování dokazování a vycházel striktně z obsahu správního spisu, jenž mu byl předložen žalovaným, a z důkazů v něm obsažených. Bylo na žalobci, aby opodstatněnost návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou prokázal v řízení před žalovaným. Je-li napadené rozhodnutí zbudováno na závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem, co se týče existence jím tvrzených důvodů neplatnosti napadené ochranné známky, nemůže se žalobce domáhat zpochybnění tohoto závěru s pomocí důkazů navržených až v řízení před soudem, když předtím neumožnil správnímu orgánu, aby se takovými důkazními prostředky zabýval a zohlednil je při vydání napadeného rozhodnutí. Závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem musel žalovaný učinit k určitému časovému okamžiku (den vydání napadeného rozhodnutí), a to poté, co žalobci umožnil předložit jakékoliv jemu dostupné důkazy, případně navrhnout provedení jiných důkazů. Jestliže žalobce přesto neunesl svoje důkazní břemeno, které jej v návrhovém řízení tížilo, nemůže tento nedostatek napravit v soudním řízení: připuštění takového postupu by nutně vedlo k absurdní situaci, kdy by navrhovatelé domáhající se v řízení před Úřadem prohlášení určité ochranné známky za neplatnou nepředkládali relevantní důkazy ve správním řízení, ale až v řízení před správním soudem, a posouvali tak soudy do role jakési třetí skutkové instance. Stručně řečeno, neunesl-li žalobce důkazní břemeno stran prokázání rozhodných skutečností již v řízení před žalovaným, není možná dodatečná náprava tohoto stavu předkládáním nových důkazů v řízení před soudem. Z téhož důvodu soud nepřikročil ani k doplnění dokazování těmi důkazy, které ve svých podáních označila osoba zúčastněná na řízení.
63. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

64. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu